

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5Tos/151/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5721011011
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:5721011011.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára. a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Nováka, LL.M., v trestnej veci odsúdeného V. I. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. januára 2023, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Nt/32/2021 zo dňa 10.10.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného V. I. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením sp. zn. 7Nt/32/2021 zo dňa 10.10.2022 senát Okresného súdu Banská Bystrica podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného V. Mešťana na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5T/75/2018 z dôvodu, že neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Zároveň podľa § 398 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť odsúdeného o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/75/2018 zo dňa 16.01.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/37/2020 zo dňa 07.05.2020 a v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/47/2021 zo dňa 12.08.2021.

Proti tomuto uzneseniu odsúdený zahlásil sťažnosť priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí dňa 10.10.2022, ktorej písomné dôvody doručil okresnému súdu sám a následne aj prostredníctvom obhajcu dňa 09.12.2022. V samostatne podaných sťažnostných dôvodoch odsúdený uviedol, že uznesenie okresného súdu napáda z dôvodov podľa § 189 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku, nakoľko uznesenie súdu považuje za nesprávne, keďže v návrhu na povolenie obnovy konania poukázal na nové dôkazy a skutočnosti, súdu skôr neznáme, ktoré by mohli pre odsúdeného privediť iné rozhodnutie o vine či výške uloženého trestu. Za novú skutočnosť odsúdený považoval najmä uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Nt/19/2022 zo dňa 05.05.2022, ktorým súd rozhodol o zahladení jeho predošlého odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/80/2010 zo dňa 13.08.2010, a to na základe splnenia zákonom požadovanej podmienky vedenia riadneho života po dobu troch rokov po výkone uloženého trestu. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/14/2019 zo dňa 19.03.2019 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/37/2020 zo dňa 07.05.2020 v konaní o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/75/2018 zo dňa 16.01.2019 mu bol uložený trest vo výmere 7 rokov, a to s použitím § 38 ods. 5 Trestného zákona. Súd toto ustanovenie aplikoval v reakcii na predchádzajúce odsúdenie okresným súdom v konaní pod sp. zn. 6T/80/2010, v dôsledku čoho mu bola navýšená dolná hranica trestnej sadzby zo 4 rokov na 7 rokov. Súd v uznesení sp. zn. 4Nt/19/2022 zo dňa 05.05.2022 zistil, že odsúdený po výkone trestu viedol riadny život, preto mu predmetné odsúdenie zahladil, pričom odsúdený viedol riadny život v dobe od 29.12.2012 do 29.12.2015. Nárok na zahladenie odsúdenia mal už dňa 29.12.2015 a k jeho obvineniu v konaní pod sp. zn. 5T/75/2018 došlo až dňa 21.03.2018. Okresný aj krajský súd preto pochybili, keď pri

ukladaní trestu zvýšili dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona s poukazom na vyššie uvedené predošlé odsúdenie. Ani okresný ani krajský súd sa v pôvodnom konaní nezaoberal otázkou vedenia riadneho života a možnosťou zahladenia odsúdenia alebo nemožnosťou aplikovať ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona. Ďalej odsúdený uviedol, že súd by postupoval správne, ak by mu trest s použitím tohto ustanovenia Trestného zákona ukladal v rokoch 2013 až 2015, avšak súd mu za tento skutok ukladal trest v roku 2018. V rokoch 2016 až 2018 už mal odsúdený nárok na zahladenie odsúdenia a tiež podmienky pre zahladenie spĺňal. Súd mal preto ukladať trest bez aplikácie § 38 ods. 5 Trestného zákona. Na základe uvedeného odsúdený navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a sám povolil obnovu konania, alternatívne, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

V dôvodoch sťažnosti podaných prostredníctvom obhajcu odsúdený uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava podaného návrhu na povolenie obnovy konania a v podrobnostiach naň odkazuje. Zdôraznil, že napáda rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/75/2018 zo dňa 16.01.2019 ako aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, taktiež napáda spôsob vedenia konania, realizáciu vykonaného dokazovania a uviedol, že vina odsúdeného nemohla byť a nebola vyhodnotená správne, s čím je následne spojená aj otázka druhu a výšky trestu. Počas celého pôvodného konania sa neprihliadalo na zásadu in dubio pro reo a jediná výpoveď usvedčujúca odsúdeného bola spochybnená dôkazmi predloženými dňa 06.07.2022 tunajšiemu súdu a z ktorých vyplýva, že pokiaľ poškodená v prípravnom konaní uvádzala, že sa u nej odsúdený zdržal od 07:30 hod. daného dňa, nemôže to zodpovedať realite dostavenia sa na vlak z N. ulice. V pôvodnom konaní nebola vykonaná konfrontácia medzi odsúdeným a poškodenou, ktorá by bola spôsobilá objasniť skutočný priebeh skutku, ktorý mu je kladený za vinu. Návrh odsúdeného tak spĺňa podmienky na povolenie obnovy konania. Jediný priamy dôkaz, ktorý by mal preukazovať vinu odsúdeného, je výpoveď poškodenej, ktorá s ním konfrontovaná nebola a rozpory v jej výpovediach odstránené neboli. Matka odsúdeného nebola priamym svedkom udalostí popisovaných poškodenou, takisto neboli odstránené rozpory v jej výpovedi. Na základe uvedeného potom odsúdený navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a sám povolil obnovu konania. Prípadne, aby krajský súd po zrušení napadnutého uznesenia vrátil vec okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Po postupe v zmysle tohto ustanovenia dospel krajský súd k záveru, že sťažnosť odsúdeného V. I. nebola dôvodne podaná, pretože v posudzovanom prípade neboli splnené zákonné podmienky obnovy konania v zmysle obsahu ust. § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom krajský súd zistil, že odsúdený V. I. bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/75/2018 zo dňa 16.01.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/37/2020 zo dňa 07.05.2020 a v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/47/2021 zo dňa 12.08.2021 uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona na skutkovom základe ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku prvostupňového súdu a bol mu za to uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

O obnovu konania vo vyššie uvedenej trestnej veci Okresného súdu Banská Bystrica požiadal podaním s rozsiahlym odôvodnením, doručeným okresnému súdu dňa 26.08.2021, ktoré následne opakovane doplnil. Za nové skutočnosti a dôkazy odsúdený označil rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 13/2013 zo dňa 19.11.2013, výsluch páchatelky B. Y., previerku výpovede B. Y. na mieste, výsledok konfrontácie medzi odsúdeným a N. I., predloženie dôkazu zo dňa 13.09.2018, odpoveď dopravnej spoločnosti zo dňa 27.08.2018, konfrontáciu s páchatelkou B. Y., oboznámenie s listinnými dôkazmi dokazujúcimi protiprávne konanie prokurátorky v pôvodnom konaní, výsledok výpovede svedkyne F. V. zo dňa 08.11.2018, výsluch I. N. N. a skutočnosti vyplývajúce zo spisu ČVS: ORP-281/2-VYS-RS-2021.

Zároveň požiadal o prerušenie výkonu uloženého trestu odňatia slobody postupom podľa § 398 ods. 3 Trestného poriadku, keďže bol podaný návrh na povolenie obnovy konania v prospech odsúdeného a vzhľadom na povahu skutočností a dôkazov, ktoré novo vyšli najavo, považoval prerušenie výkonu trestu za opodstatnené.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V zmysle hypotézy uvedenej v právnej norme je súd povinný povoliť obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, ak:

- existujú nové skutočnosti a dôkazy,
- tieto nové skutočnosti alebo dôkazy boli súdu skôr neznáme
- tieto skutočnosti a dôkazy by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu

Úlohou obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je teda náprava skutkových väd právoplatného rozhodnutia v prípade, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy spochybňujúce doterajšie skutkové zistenia a rozhodnutia prijaté na ich podklade. Záver o tom, či existencia nových skutočností alebo nových dôkazov je spôsobilá odôvodniť iné, než pôvodne právoplatné rozhodnutie, môže súd ustáliť len porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov s dôkazným významom novotvrdených skutočností alebo novovykonaných dôkazov, a to v rozsahu ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ktorý postup nie je v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 2 ods. 19 Trestného poriadku.

V konaní o povolení obnovy konania súd nemôže preskúmavať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní, a to vrátane rozhodovania o treste, vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobou odsúdeného, či rešpektoval zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či bolo zachované právo na obhajobu, či vykonal a prihliadol na všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy a podobne. V zmysle skôr uvedeného povinnosťou súdu v konaní o povolení obnovy je skúmať správnosť právoplatného rozsudku v tom rozsahu, či nové skutočnosti alebo dôkazy odôvodňujú zásah do právoplatnosti a nezmeniteľnosti rozsudku vydaného súdom v základnom konaní. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu je krajský súd toho názoru, že okresný súd v posudzovanom prípade postupoval dôsledne a vykonaným dokazovaním si vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodnutie o zamietnutí návrhu odsúdeného, ktorým sa domáhal obnovy konania. Výrok o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania tak zodpovedá stavu veci a zákonu, pričom konanie, ktoré rozhodnutiu súdu predchádzalo, bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia podrobne rozviedol, z akých dôvodov nemohol vyhovieť návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, pričom krajský súd sa s týmto odôvodnením v plnej miere stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Vzhľadom k tomu, že okresný súd prejednávanej veci venoval náležitú pozornosť zostáva krajskému súdu len akcentovať správnosť záverov okresného súdu a k sťažnostným námietkam odsúdeného uviesť, že odsúdený skutočnosťami uvádzanými v tomto konaní sleduje prehodenie už ustáleného právneho stavu v jeho trestnej veci vo svoj prospech, čo je v intenciách jeho obhajoby prípustné a legálne, ale po právoplatnosti jeho odsúdenia tomuto zámeru nemôže slúžiť obnova konania ako inštitút

mimoriadneho opravného prostriedku, zameraného na revíziu skutkových pochybení v základnom konaní.

Aj krajský súd je toho názoru, že odsúdený neuviedol žiadne nové skutočnosti a nepredložil žiadne nové dôkazy takej kvality, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom odsúdeného. Krajský súd zdôrazňuje, že v konaní o povolení obnovy nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia vydaného v základnom konaní či naprávať prípadné procesné pochybenia súdu.

Správne uvádzal okresný súd, keď konštatoval, že všetky skutočnosti a dôkazy prezentované odsúdeným ako nové (okrem uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Nt/19/2022 zo dňa 05.05.2022) už boli predmetom súdneho prieskumu odvolacím súdom, dovolacím súdom aj ústavným súdom, a to dokonca opakovane. Všetky uvádzané skutočnosti a dôkazy už boli známe v základnom konaní. Navyše, napriek opakovanému mnohonásobnému súdному prieskumu trestnej veci odsúdeného a ním predkladaných argumentov, sa okresný súd jednotlivými skutočnosťami a dôkazmi navrhovanými odsúdeným podrobne zaoberal a na tieto poskytol odsúdenému dôkladné odpovede, a to vo svetle rozhodnutí odvolacieho, dovolacieho i ústavného súdu, s ktorými závermi okresného súdu sa krajský súd plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje. Na tomto mieste sa žiada dať znova do pozornosti, že v konaní o povolení obnovy konania súd nemôže preskúmať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní, a to vrátane rozhodovania o treste, vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobou odsúdeného, bolo zachované právo na obhajobu, či vykonal a prihliadol na všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy a podobne.

Pokiaľ odsúdený za novú skutočnosť považoval uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Nt/19/2022 zo dňa 05.05.2022, ktorým súd rozhodol o zahľadení jeho predošlého odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/80/2010 zo dňa 13.08.2010 tvrdiac, že v dôsledku tejto skutočnosti mu súd v základnom konaní nemal ukladať trest odňatia slobody s aplikáciou ust. § 38 ods. 5 Trestného zákona, nemožno tomuto tvrdeniu odsúdeného v žiadnom prípade prisvedčiť. Odsúdený ďalej uvádzal, že nárok na zahľadenie odsúdenia mal už dňa 29.12.2015 a k jeho obvineniu v konaní pod sp. zn. 5T/75/2018 došlo až dňa 21.03.2018. Okresný aj krajský súd preto podľa jeho názoru pochybili, keď pri ukladaní trestu zvýšili dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona s poukazom na vyššie uvedené predošlé odsúdenie. Ani okresný ani krajský súd sa v pôvodnom konaní nezaoberal otázkou vedenia riadneho života a možnosťou zahľadenia odsúdenia alebo nemožnosťou aplikovať ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona.

Aj v tomto prípade neostávalo krajskému súdu nič iné, len sa stotožniť so správnym záverom okresného súdu v tom smere, že o zahľadení odsúdeného súd rozhoduje len na návrh (s výnimkou prípadu mladistvého odsúdeného podľa § 469 Trestného poriadku, posledná veta), pričom na odsúdeného sa hľadí akoby odsúdený nebol až dňom právoplatnosti uznesenia súdu o zahľadení odsúdenia (teda až odo dňa 19.05.2022) a účinky takéhoto rozhodnutia súdu v žiadnom prípade nepôsobia spätne. Žiada sa doplniť, že v čase rozhodovania súdu o vine odsúdeného a o uložení trestu (v základnom konaní) nebolo odsúdenie predmetným rozhodnutím súdu zahľadené, toto odsúdenie bolo stále v platnosti a na odsúdeného sa preto hľadelo, akoby odsúdený bol. Súd preto správne na toto odsúdenie prihliadal. Keďže v čase rozhodovania súdu v základnom konaní rozhodoval súd o opätovnom spáchaní zločinu odsúdeným, správne aplikoval ust. § 38 ods. 5 Trestného zákona, keď zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. V súvislosti s aplikáciou tohto ustanovenia nebolo povinnosťou súdu zisťovať vedenie riadneho života odsúdeným po jeho poslednom odsúdení, ktoré zistenia by navyše nemali žiadnu právnu relevanciu k citovanému ustanoveniu a žiadny vplyv na zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby. Krajský súd na tomto mieste opäť zdôrazňuje, že zahľadiť odsúdenie u dospelého páchatel'a možno len na návrh a účinky zahľadenia odsúdenia nastávajú až dňom právoplatnosti súdneho rozhodnutia o tejto právnej skutočnosti a pôsobia do budúcnosti, nikdy nie spätne.

Bez ohľadu na aplikovanú metódu výkladu dotknutých právnych noriem, či už využitím výkladu gramatického, logického alebo systematického, nemožno dospieť k inému výkladu a k inému právnomu záveru. V opačnom prípade by sme dospeli až k absurdným situáciám, kedy by takmer každé zahľadenie

odsúdenia a priori znamenalo automatické povolenie obnovy predchádzajúcich právoplatne skončených konaní, s ktorými by malo zahladené odsúdenie akýkoľvek právny súvis. Uvedená skutočnosť by predstavovala narušenie princípu právnej istoty a zásadnej nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí.

Len subjektívne dojmy a samotné tvrdenia osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie sú pre takéto zásadné rozhodnutie, ako je zásah do právoplatnosti a nezmeniteľnosti súdneho rozhodnutia, postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Pre úplnosť dáva sťažnostný súd do pozornosti, že ani prípadná nesprávna aplikácia hmotnoprávneho ustanovenia pri ukladaní trestu nemôže byť sama osebe skutočnosťou opodstatňujúcou povolenie obnovy konania, nakoľko sa jedná o skutočnosť právnu a nie okolnosť skutkovú. V súvislosti s hypotetickým pochybením takéhoto charakteru by bolo vo všeobecnosti možné hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h), príp. písm. i) Trestného poriadku, nikdy nie však o skutočnosti opodstatňujúcej povolenie obnovy konania.

Neušlo pozornosti krajského súdu, že odsúdený sa už v minulosti opakovane domáhal povolenia obnovy toho istého konania, založeného na zväčša totožných skutočnostiach, ktoré odsúdený tvrdil aj v tejto prejednávanej trestnej veci. Nemožno opomenúť, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Nt/14/2020 zo dňa 16.07.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tos/118/2020 zo dňa 20.10.2020 bol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5T/75/2018 zamietnutý pre nenaplnenie podmienok obnovy konania a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Nt/82/2020 zo dňa 01.07.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3Tos/86/2021 zo dňa 18.08.2021 súd takisto zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy totožného konania, pretože nezistil splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Navyše, uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Nt/21/2022 zo dňa 01.06.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Tos/64/2022 zo dňa 14.07.2022 bol návrh odsúdeného na povolenie obnovy toho istého konania odmietnutý z dôvodu, že neboli zistené podmienky obnovy konania a návrh na povolenie obnovy konania uvádzal iba tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný bol len ich opakovaním.

Sťažnostné námietky odsúdeného v tomto konaní sú preto irelevantné, vznesené v snahe prehodnotiť ustálené okolnosti týkajúce sa jeho trestnej činnosti a na to nadväzujúce právne závery konajúcich súdov. Aj podľa krajského súdu odsúdeným uvádzané skutočnosti nepredstavujú také nové skutočnosti v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré by mohli odôvodniť zmenu pôvodného súdneho rozhodnutia v otázke viny a trestu uloženého odsúdenému.

Rovnako výrok súdu o zamietnutí žiadosti odsúdeného o prerušenie výkonu uloženého trestu odňatia slobody postupom podľa § 398 ods. 3 Trestného poriadku zodpovedá aplikovaným zákonným ustanoveniam a aj podľa názoru krajského súdu neboli splnené žiadne zákonom vyžadované podmienky na prerušenie výkonu trestu. Uvedený postup možno v prípade obnovy konania využiť len výnimočne a len za predpokladu, ak nové skutočnosti alebo dôkazy nasvedčujú tomu, že v novom (obnovenom) konaní pravdepodobne vôbec nedôjde k odsúdeniu, alebo novouložený trest nebude dosahovať intenzitu trestu uloženého v pôvodnom konaní. Vzhľadom k doterajšiemu výkladu, keďže je evidentné, že odsúdeným tvrdené skutočnosti nenapĺňajú obsah ust. § 394 ods. 1 Trestného poriadku a nemožno ich považovať za dôkazy či skutočnosti nové a spôsobilé privodiť pre odsúdeného priaznivejšie rozhodnutie súdu o vine alebo uloženom treste, nebolo možné postupovať podľa § 398 ods. 3 Trestného poriadku a výkon uloženého trestu u odsúdeného prerušiť.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Keď za týchto okolností okresný súd v napadnutom uznesení zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania a zamietol jeho žiadosť o prerušenie výkonu uloženého trestu odňatia slobody, postupoval správne, preto krajský súd sťažnosť odsúdeného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.